

Phần 3

Hôm nay chủ nhật, bầu trời quang đãng. Khiết Tường ngồi thần thờ ngắm từng đoàn người qua lại. Xứ biển những ngày đẹp trời như thế này rất đông khách du lịch. Trong số đó có cả khách nước ngoài. Nhìn họ, cô chợt nhớ đến Bill. Mấy hôm nay trông anh ta đến tội.

- Lạ nhỉ! Sao anh ta không có phản ứng gì? Phải chăng anh ta có ý đồ.

Khiết Tường cầm điện thoại đang reo báo hiệu. Ra là Ái My đang gọi:

- Chị nghe đây, Ái My!

- Chị Khiết Tường! Chị đang làm gì đấy?

- Ngồi buồn chết được đây này.

- Hay quá! Đi shopping không?

- Khi nào?

- Ngay bây giờ. Chị đến nhà chờ em nha.

- Ừ, chị đến ngay.

- Em chờ chị.

- Hay gọi cho Yến Lan đi.

- Ừ nhỉ! Mà không biết chị Yến Lan có rảnh không nữa.

- Thì cứ gọi thử xem.

- Vâng! Chị đi chuẩn bị đi.

Khiết Tường thay đồ, trang điểm qua loa rồi lái xe đến nhà Ái My, cũng vừa lúc Yến Lan đến. Cô mỉm cười tán thán:

- Chà! Lâu lắm rồi chúng ta mới có dịp xả stress đây.

Khiết Tường cũng tán thán:

- Phải đó. Cũng nhờ có Ái My, mà Tường mới có dịp thư giãn như thế này. Ở nhà mãi đến chán.

- Vậy là công của cô Út này lớn lắm nha. Hôm nay các chị phải dẫn Ái My... về đây.

Hiểu ý cô bé hài hước, Yến Lan mỉm cười:

- Chỉ giới vôi vĩnh.

Khiết Tường cũng mỉm cười rồi đề nghị:

- Yến Lan để xe lại, lên xe Khiết Tường luôn nhé.

- Dĩ nhiên rồi.

Ba cô gái trẻ ríu rít bước lên xe:

- Sao chị Khiết Tường không gọi tài xế?

- Thôi, mình lái được thì thoải mái hơn. Tha hồ “bà Tám” mà không cần bị ai nhòm ngó hay phê bình, đúng không?

- Đúng đó chị. Cũng giống như cái vụ tỏ tình của ông Phi Hùng vậy. Ai cũng đang trông tin vui của chị Yên Lan hết.

Khiết Tường mỉm cười khi thấy Yên Lan đỏ mặt:

- Sao rồi Yên Lan, nói cho chị em chúng tôi mừng giùm nè.

Yên Lan ngập ngừng:

- Đâu có gì... đâu.

Giọng Ái My kéo dài:

- Xạo hoài!

Yên Lan gãi đầu:

- Thật mà!

- Vậy mấy lần Ái My thấy anh Phi Hùng chở ai đi dạo phố vậy ta?

Khiết Tường vờ ngạc nhiên:

- Ủa! Bộ Phi Hùng có... cô khác sao?

Vẫn cái giọng trêu chọc, Ái My trả lời ngay:

- Không biết! Chỉ thấy... dáng vóc, mặt mày giống... y như chị... Yên Lan nè.

Vừa nói cô vừa tới tấp cù léc Yên Lan:

- Chị có khai không nào?

Không chịu nổi cái trò nghịch ngợm của cô Út, Yên Lan đành chịu thua:

- Được rồi! Để Lan khai!

- Biết vậy là tốt đó.

- Yên Lan nói đi.

- Ừ, thì cũng có đi chơi vài lần.

Khiết Tường và Ái My thích thú phỏng vấn:

- Chắc vui lắm há.

- Có vui gì đâu.

- Sao không? Đi với người mình yêu thích lắm chứ.

- Bộ hai người từng trải rồi sao?

Hai cô nàng lụng khụng:

- Ô... thì... trong phim là thế mà.

- Ấy vậy mà... hai đứa mình lại chẳng giống ai hết á.

- Sao vậy?

- Hai người có tin không? Đi dạo hết một vòng thành phố mà... anh ta chẳng nói câu nào.

Ái My nhăn mặt:

- Gì kỳ vậy chị?

- Ủ. Không biết.

- Anh ấy đâu phải là người ít nói.

- Thế mới đáng ghét chứ.

Nghe hai cô bạn trò chuyện, Khiết Tường bật cười hỏi:

- Vậy là hai người chưa có kinh nghiệm rồi.

- Sao hả, chị Khiết Tường?

- Biết sao không? Thường khi mới cảm nhau người ta thường hay... mắc cỡ trước đối tượng của mình đó mà.

- Thật vậy sao chị? Chứ em thì nghe ngược lại à ghen.

- Nghe sao?

- Có người nói rằng những người lúc đầu họ gặp nhau mà phát sinh nhiều mâu thuẫn, cãi nhau ì ùng luôn thì... sau này có nguy cơ họ lại yêu nhau tha thiết.

Yến Lan buồn thiu:

- Hai quan điểm trái ngược nhau. Cuối cùng Yến Lan cũng không biết... thái độ của Phi Hùng là sao nữa.

Liếc mắt nhìn Ái My, Khiết Tường với giọng phản đối:

- Ai lại cãi nhau như kẻ thù rồi lại yêu nhau. Vô lý!

Cô nói thế bởi cô hơi e ngại cô cũng đang có một kình địch. Khiết Tường nhìn Yến Lan dò ý:

- Bỏ nghĩ sao?

Yến Lan lắc đầu:

- Không biết. Tại vì... Yến Lan cũng không gợi chuyện, mặc dù...

- Mặc dù Lan cũng thích Phi Hùng chứ gì?

Thấy Yến Lan gật đầu, Khiết Tường đắc thắng:

- Chị đúng rồi, thấy chưa Ái My?
- Ngoại lệ.
- Nói như Ái My, chả lẽ chị và “hắn ta” sẽ...

Ái My và Yến Lan trợn mắt nhìn nhau:

- Hả! Có “hắn ta” nữa kia. Ai vậy ta?
- Ai vậy, chị Khiết Tường?

Biết lỡ lời, Khiết Tường áp úng:

- O...
- Nói đi chị Khiết Tường.

Cái giọng nài nỉ của Ái My thật tức cười. Cô mắng yêu:

- Nhiều chuyện quá.
- Thôi mà. Chị bảo hôm nay mình gặp nhau để “bà Tám” mà.

Khiết Tường mỉm cười rồi gằn giọng hỏi:

- Hai người có nhớ kẻ thù trong buổi sinh nhật của tôi không?
- Kẻ thù hả? A! Yến Lan nhớ rồi! Cái anh chàng làm rớt bánh lên đầu Khiết Tường phải không?

Khiết Tường gật đầu, Yến Lan vừa suy nghĩ:

- Anh ta tên gì... quên rồi nhỉ?

Ái My chen vào ngay:

- Bill, Bill.
- Đúng rồi. Thần tượng của Ái My đó.

Nghe nhắc đến Bill, Ái My thắc mắc ngay:

- Mà anh ta có liên quan gì đến câu chuyện của chúng ta nào?

Khiết Tường chau mày:

- Dĩ nhiên là có rồi.
- Chuyện như thế nào? Khiết Tường kể đi.

Ái My đề nghị:

- Hay mình vào một quán nước nào đó đi vừa trò chuyện vừa giải khát luôn.
- Cũng được.

Khiết Tường dừng xe. Cả ba cô gái bước vào một quán giải khát sang trọng.

Ái My thúc giục:

- Rồi sao nữa? Chị kể tiếp đi chị Khiết Tường.

- Gì mà nôn nóng dữ vậy Ái My?

Khiết Tường nói tiếp:

- Từ hôm ấy hấn ta đã bị đuổi khỏi nhà hàng.

Nghe Khiết Tường nói, Ái My ra vẻ thương hại:

- Trời ơi! Sao tội quá vậy?

- Tội gì cho hấn? Tội cho chị nè!

Yến Lan thắc mắc:

- Sao kỳ vậy?

- Bởi hấn lại đến bắt đền Khiết Tường vì mình đã làm hấn mất việc.

Ái My chợt dạ:

- Vô lý! Hấn nằm vạ nhà chị à?

Khiết Tường xua tay:

- Không. Hấn xin vào làm ở đây. Mà... nhìn cái vẻ mặt thấy ghét sao ấy.

- Sao vậy chị? Em thấy anh ấy dễ thương lắm mà.

Thấy Khiết Tường bĩu môi, Yến Lan giọng nửa đùa nửa thật:

- Đúng là “khi yêu trái ầu cũng tròn, khi ghét trái bồ hòn cũng méo”.

Ái My cười tinh quái:

- Rồi chị tính sao với anh ta, Khiết Tường?

Cô thở dài rồi ngả lưng ra ghế, nói:

- Lúc đầu định đuổi nhưng hấn không chịu đi. Giờ thì...

- Thì sao? - Ái My hỏi dồn.

- Chị suy nghĩ rồi, giờ chị không muốn đuổi nữa.

Yến Lan hóm hỉnh:

- Hết ghét rồi à?

Khiết Tường lắc đầu làm Ái My khó hiểu:

- Vậy chị giữ anh Bill lại để làm gì?

- Suyt! Bí mật!

Mặt Ái My ỉu xiu. Rồi mắt cô lại sáng lên:

- Hay là chị... làm mai anh Bill cho em đi!

Yến Lan nghe Ái My nói thì há hốc mồm:

- Hả! Sao em...

Khiết Tường cũng lên tiếng:

- Cô liều quá rồi cô ơi!

Yến Lan tán thành:

- Đúng đó. Biết người ta như thế nào mà lại...

- Đúng rồi. Cho nên Tường không dám làm mai đâu. Vì Tường biết hẳn đâu phải là người tốt.

Ái My bỗng cứng rắn hẳn lên:

- Nhưng mà... Ái My thấy thích anh ta. Thế là đủ rồi.

- Ô hay! Em nói nghe dễ nhi? Chẳng lẽ hai chị đưa mắt nhìn em nhảy xuống vực?

Ái My gượng cười, giọng nhỏ nhẹ:

- Chắc em của hai chị đã bị tiếng sét ái tình rồi.

Yến Lan lắc đầu:

- Chị bó tay luôn. Em có nghĩ là có khi hai người chẳng hợp ý nhau?

Vẫn cái lắc đầu bướng bỉnh:

- Thì chưa tìm hiểu mà chị. Biết đâu hợp, em sẽ lấy chồng ngoại kiều. Chừng ấy... em sẽ mời hai chị đưa dâu cả nửa vòng trái đất cơ đấy.

Biết có giải thích, Ái My cũng không chịu nghe, Khiết Tường đành hứa qua loa:

- Được rồi. Để chị tạo cơ hội cho hai người gặp nhau.

Ái My sốt sắng nhanh miệng:

- Khi nào?

- Sau khi chị hành hạ anh ta cho thỏa mãn.

- Chị ác quá!

- Chà! Không vì một người đàn ông mà em mắng chị như thế chứ!

- Chị định làm gì anh ta?

- Suyt! Bí mật!

Khiết Tường cười tinh quái khi thấy Ái My nũng nịu. Thấy hai cô bạn đi quá xa đề tài, Yến Lan giục:

- Thôi dùng nước nhanh đi hai cô nương.

- Ừ nhỉ!

Khiết Tường nhìn Ái My nheo mắt rồi hỏi:

- Này, nếu chị làm mai được, Ái My tính như thế nào?

Nắm chặt tay Khiết Tường, Ái My sờ lời:

- Em sẽ trả công cho chị.

- Bằng cách nào?

- Ồ... thì... em sẽ làm mai lại cho chị. Hi hi...

Khiết Tường xua tay, phản ứng ngay:

- Ôi thôi! Cho tôi xin hai chữ bình yên đi nào cô em.

Yến Lan nghe nói chêm vào:

- Cái đà này, Ái My có làm mối cho mình thì cũng phải suy nghĩ lại, Khiết Tường nhỉ?

Ái My liếc một cái thật sắc. Khiết Tường nhìn thấy giả vờ an ủi:

- Sao Yến Lan nói vậy? Nói thế là chưa đúng đâu.

Ái My thích chí gật đầu. Khiết Tường nói tiếp:

- Phải nói rằng là quá nghi ngờ mới đúng. Chắc! Không hiểu anh ta có gì thu hút Ái My thế kia.

Bị làm cụt hứng, Ái My giận dữ:

- Giận luôn. Thôi, uống nước rồi đi shop.

Hai cô gái nhìn Ái My, bật cười khúc khích.

Bill loay hoay dọn lại văn phòng của Khiết Tường mà chẳng hay cô đã đến tự bao giờ. Nhìn Bill, cô thầm thán phục. Dẫu sao anh cũng là người khá kiên nhẫn. Máy ngày làm việc, anh chẳng kêu ca lấy một lời.

Khiết Tường đưa tay lên cửa gõ nhẹ. Nghe tiếng động, Bill ngẩng đầu lên. Thấy Khiết Tường, anh nhoen miệng cười:

- Ô! Chào Khiết Tường!

Cô vẫn lạnh lùng nhìn anh chặm khô những giọt mồ hôi trên trán:

- Chào anh!

- Sao, tôi làm việc như thế, cô có hài lòng không?

Khiết Tường đưa mắt nhìn quanh khắp gian phòng:

- Cũng được lắm.

- Sao lại cũng được?
- Vậy chứ sao?
- Phải nói rằng cô rất hài lòng.

Khiết Tường bĩu môi không thèm cãi lại. Bill nói tiếp:

- Bộ tôi nói không đúng sao?
- Anh tự tin quá đấy.
- Tất nhiên. Vì cô theo sát tôi mấy hôm nay còn gì?

“Vậy mà anh ta cũng phát hiện ra”. Khiết Tường lẩm bẩm:

- Tôi nói đúng chứ?

Cô gái vênh mặt đáp:

- Đúng đấy, thì đã sao?

Bill mỉm cười về tự tin:

- Cho nên tôi biết cô rất hài lòng về tôi. Chứ nếu không... tôi đã phải khổ sở vì cô rồi.

Bill vừa nói vừa lắc đầu ngao ngán ra vẻ tâm lý. Khiết Tường mỉm cười:

- Anh biết thế là tốt.

Đưa mắt nhìn Khiết Tường say đắm, giọng Bill nhẹ nhàng hơn:

- Cô ghét tôi thế sao?

Bất gặp ánh mắt của Bill, Khiết Tường bối rối nhưng vẫn cố giữ giọng lạnh lùng:

- Anh nhận ra điều ấy à?

Bill chùng giọng:

- Vậy là cô ghét thật rồi. Nhưng tôi thì lại thích cô chủ cá tính như thế.

Vừa dứt lời, Khiết Tường khó chịu nhìn Bill, cau có:

- Tôi thấy không ai gan như anh. Dám trêu ghẹo cả chủ của mình.

Bill chối đây đây:

- Ô hay! Tôi trêu ghẹo cô bao giờ?

Bị trêu tức, Khiết Tường càng giận dữ:

- Anh... anh quá đáng lắm. Vậy mà cách đây vài phút tôi còn định sẽ... giải phóng cho anh...

Mắt Bill sáng hẳn lên:

- Sao, cô nói thật hả Khiết Tường?

Cô gật đầu rồi trở giọng:

- Thật. Nhưng tôi vừa đổi ý rồi.
- Hả!
- Hả cái gì? Anh sẽ làm ở đây suốt năm nay.

Lời phán của Khiết Tường làm Bill xụ mặt xuống:

- Vậy là chết tôi rồi!
- Tôi chưa thấy người nào làm tạp vụ lại chết cả. Anh yên tâm.

Bill lắc đầu:

- Ý tôi là từ nay chắc... tôi không dám về nước nhìn tổ tiên nữa rồi.
- Tại sao?
- Họ bảo tôi đến Việt Nam để lập nghiệp. Ai ngờ... tôi đến để làm những việc của đàn bà phụ nữ thế này.
- Anh không tự hào về việc làm của mình sao?

Bill trợn mắt:

- Trời! Tự hào à?
- Phải. Anh làm việc rất tốt kia mà.
- Nhưng công việc ấy chẳng đáng mặt đàn ông.

Khiết Tường ngớ người. Cô im lặng một thoáng rồi quyết định:

- Được. Dù sao mấy hôm nay anh cũng có biểu hiện khá tốt. Tôi sẽ giúp anh có một việc làm rất đàn ông.
- Thật sao? Khiết Tường!

Cô trở mắt nhìn anh:

- Anh còn nghi ngờ? Vậy thôi, coi như tôi không nói gì cả.

Bill lúng túng:

- Ồ không! Tôi không có ý đó. Tại... tại tôi hơi bất ngờ.

Khiết Tường lên giọng:

- Bây giờ muốn tôi giúp anh phải có điều kiện.
- Điều kiện?
- Phải. Vì anh đã làm phật ý tôi.

Bill thụng thịu:

- Cô nói đi.
- Tôi muốn... anh phải năn nỉ tôi.

- Hả! Năn nỉ?

- Ừ!

Khiết Tường gật đầu thích thú khi thấy cái mặt méo xẹo của Bill.

- Anh có làm được không?

Anh chàng khỏ sở nhìn Khiết Tường, rên rỉ:

- Sao đôi với mọi người cô tốt quá. Còn với tôi cô đối xử tệ vậy Khiết Tường?

- Đơn giản, vì tôi ghét anh.

- Thật bất hạnh cho tôi, giờ lại phải năn nỉ nữa.

- Anh có thể không làm điều đó.

- Thì cô có thay đổi công việc cho tôi không?

- Dĩ nhiên là... không rồi.

Bill thở dài rồi anh gượng gạo:

- Vậy cứ xem như tôi năn nỉ cô đi.

- Không ai năn nỉ kiểu đó.

- Vậy tôi phải làm sao?

- Làm một cái gì đó mà nó đúng nghĩa với hai chữ “năn nỉ”.

Bill gãi đầu rồi mắt nhìn quanh rồi anh nhẹ nhàng đi rót một cốc nước đến bên Khiết Tường, giọng anh nhỏ nhẹ:

- Khiết Tường! Xem như tất cả là lỗi ở tôi, Khiết Tường cho tôi một công việc khác đi.

Cô gái mỉm cười một cách hài lòng nhìn Bill. Thấy Khiết Tường im lặng, anh thúc giục:

- Cô nói gì đi chứ.

Che miệng cười khúc khích, Khiết Tường hỏi:

- Nói gì bây giờ?

- Thì... cô có đồng ý không?

- Cũng được.

- Thật nha, cô hứa sẽ cho tôi việc làm mới đó.

Khiết Tường lờm Bill:

- Mà anh có chắc là muốn làm việc khác không?

Giọng Bill thành thật:

- Tôi thật lòng đó.

Khiết Tường cũng dứt khoát:

- Ừ, được. Vậy anh theo tôi.

- Đi đâu?

- Đến nơi anh sẽ biết.

Bill theo Khiết Tường đến bãi xe, đôi mắt anh nhìn cô ngơ ngác.

Thấy Bill còn lụng khụng, Khiết Tường giục:

- Lên xe đi. Còn chờ gì nữa?

Bill ngập ngừng:

- Không phải. Làm ở đây... nữa à?

Khiết Tường mỉm cười:

- Hỏi nhiều quá! Bây giờ anh có đi không?

Bill gật đầu lia lịa:

- Đi chứ.

Anh ngồi lên xe lẳng lẳng quay mặt ra cửa sổ. Xe chạy một đoạn, anh vẫn chưa nghĩ ra được Khiết Tường muốn đưa anh đi đâu.

Chợt thấy Khiết Tường cười mồm mỉm, Bill chau mày:

- Không phải cô đang định bày trò gì đó chứ?

Khiết Tường trợn mắt:

- Anh lại nghi ngờ tôi rồi. Coi chừng...

- Lại bắt tôi năn nỉ nữa chứ gì?

- Anh thông minh lên rồi đấy.

- Vậy tại sao cô cười?

Nheo mắt nhìn Bill, Khiết Tường trêu đùa:

- Tôi nhớ vẻ mặt anh nài nỉ tôi lúc nãy thấy tức cười ghê!

Bill đỏ mặt im lặng. Khiết Tường tăng hắng rồi hỏi:

- Tôi đoán không lầm thì anh đang rất muốn biết tôi sẽ chở anh đi đâu, đúng không?

- Điều đó là bình thường.

- Anh yên tâm. Tôi không đưa anh đến chỗ bậy bạ đâu.

Bill cười khịt mũi:

- Cũng phải. Chẳng lẽ cô đưa tôi đến cho các tú bà.

Khiết Tường bĩu môi:

- Nhưng tôi có thể đưa anh đến... lò giết mổ gia súc đấy.

Bill vẫn tỉnh bơ:

- Giá như có thể...

Khiết Tường không để ý đến thái độ của Bill, cô nhìn anh lém lỉnh:

- Tôi không tin rằng anh chỉ đến đây ba tháng.

- Lý do?

- Mới có mấy tháng sao lại nói thành thạo tiếng Việt đến thế?

Bill mỉm cười, nheo mắt:

- Vậy cô đoán thử xem tôi đến đây được bao lâu?

- Ít nhất là một năm.

Bill phì cười:

- Lần này thì cô trật lất.

- Vậy thì anh hãy kể về mình đi.

- Kể gì?

- Về hoàn cảnh gia đình của anh.

- Tôi à! Cô đã biết rồi đấy. Tôi là người đi làm thuê, và còn rất nhiều thông tin đằng sau đó mà cô có thể tự suy ra.

- Ví dụ?

Bill xoa cằm cố lựa chuyện:

- Như là... nhà tôi nghèo, tôi không được học cao, vân vân...

- Thế sao anh không đến những nước khác để có thu nhập cao hơn?

- Thu nhập cao thì mức sống cũng cao, thừa cô. Hơn nữa, tôi thích đến đây vì nơi đây rất thanh bình.

Khiết Tường bắt đầu nghi ngờ:

- Theo tôi thì anh thật không đơn giản.

- Tại sao cô nói thế?

- Qua cách nói chuyện và đôi tay của anh.

Bill lúng túng giấu đôi tay sạch sẽ và trắng hồng vào túi.

- Người lao động thì đôi tay không như thế.

Bill cố phân bua:

- Có lẽ tôi chỉ toàn làm việc nhẹ.

Khiết Tường mỉm cười:

- Anh đã có người yêu chưa?
- Tôi cũng không biết.
- Ồ sao lạ thế?

- Có gì đâu. Này nhé! Có một cô gái thích tôi mà tôi không thích, tôi lại đi thích một cô gái không thích tôi. Vậy... theo cô tôi đã có người yêu chưa?

Khiết Tường chặc lưỡi:

- Anh phức tạp quá đi.

Bill phì cười. Khiết Tường chợt nhớ đến Ái My, cô mỉm cười nhìn Bill:

- Này, nếu có một cô gái Việt Nam, đẹp gái, con nhà giàu, nói thích anh thì anh nghĩ sao?

Bill tròn mắt nhìn Khiết Tường, ngạc nhiên:

- Có thể có chuyện đó sao?

Khiết Tường xua tay:

- Thì cứ giả sử như thế.

Bill mỉm cười khôn khéo đáp:

- Nếu như cô gái ấy là Khiết Tường, tôi sẽ gật đầu ngay.

Tức khí, Khiết Tường làm bầm:

- Đồ điên! Anh đang nằm mơ chắc.

Bill chỉ cười hề hề rồi khựng lại khi xe dừng trước một căn biệt thự nhỏ nhưng rất ấn tượng.

Khiết Tường bước xuống xe rồi nói như ra lệnh:

- Anh vào đây!

Nhẹ nhàng mở cửa, Khiết Tường đưa tay chỉ vào hàng kiềng đã có dáng nhưng cành lá mọc xù xòa.

- Chúng đang cần được chăm sóc.

Bill đưa ngón tay chỉ lên trán mình:

- Tôi à?

Khiết Tường quắc mắt:

- Ngớ ngẩn! Không là anh chứ là ai?
- Tôi...

Cô gạt phăng câu nói còn dở dang của Bill:

- Công việc mới của anh đấy. Người làm vườn ở đây bị tai nạn, nghỉ rồi. Từ nay anh sẽ thay thế cho anh ta.

- Tiếc rằng... tôi không biết... làm gì với chúng?
- Chẳng lẽ anh hậu đậu đến nỗi không biết cả việc tưới nước?

Bill gật đầu hiểu:

- Vâng, tưới nước.
- Và anh sẽ cắt tỉa những nhánh cây dư như thế này để tạo dáng cho cây.
- Cái này... khó đây.

Khiết Tường khoát tay:

- Rồi anh sẽ làm được. Hay anh muốn trở về công việc cũ?

Giật bắn người, Bill phản ứng nhanh:

- Ô, không không! Tôi sẽ làm ở đây.

Khiết Tường mỉm cười. Nụ cười làm cô trở nên duyên dáng và xao động lòng người. Bill nhìn cô xao xuyến:

- Như thế sẽ dễ thương và đẹp hơn.

Không rõ Bill làm thêm cái gì, Khiết Tường hỏi to:

- Anh nói cái gì?

Bill giật mình vì anh đã thốt ra lời. Không muốn phiền lòng người đẹp, Bill nói lảng đi:

- Ô... tôi nói... mấy cây kiểng này. Được chăm sóc chắc chúng sẽ đẹp lắm.

Khiết Tường vênh mặt:

- Tất nhiên. Vì nó đã có dáng sẵn cả rồi. Cho anh hay, chúng từng được đem trưng bày ở hội chợ hoa kiểng cấp thành phố này đấy.

- Thật à?
- Cho nên anh phải chăm sóc chúng cẩn thận cho tôi.

Thấy Bill chân chờ, Khiết Tường hỏi:

- Anh có ý kiến gì không?

Bill khẽ lắc đầu vào hỏi:

- Cô sống ở đây à?
- Điều đó không liên quan gì đến công việc của anh cả.

Bill nhìn xoáy vào mắt Khiết Tường như muốn nói: Việc cô sống ở đây sẽ là một niềm vui trong công việc của anh, bởi lẽ dù sao hàng ngày anh cũng được gặp mặt người mà anh thích.

- Tôi sẽ dẫn anh dạo quanh vườn kiểng.

Khiết Tường trong giọng hồ hởi. Cô rất yêu thiên nhiên, cây cảnh với cô như một thú vui tiêu khiển những lúc làm việc căng thẳng. Vừa đi, Khiết Tường vừa thao thao giới thiệu về từng cây bon sai và ý nghĩa của nó. Cuối cùng, cô dừng lại trước những giò hoa lan đủ màu sắc:

- Đây là loài hoa tôi thích nhất. Tôi có thể tự chăm sóc chúng, anh khỏi bận tâm. Công việc của anh là ở đằng kia thôi.

Bill nhìn từng cử chỉ, điệu bộ của Khiết Tường. Cái hung dữ ngang ngạnh của cô đã biến đi tất cả, chỉ còn lại trước mặt anh là một cô Tấm dịu dàng và xinh xắn trước muôn loài hoa. Bill buột miệng:

- Tôi không nghĩ Khiết Tường là một người đàn đá. Trông Khiết Tường rất dịu dàng.

Khiết Tường ngượng đỏ mặt, cô cau mày:

- Anh đang mỉa mai tôi đấy à?

Bill xuống giọng:

- Tôi nói thật lòng đấy. Những người yêu thích hoa kiểng, họ rất hoạt bát đấy chứ.

- Chỉ ngoại trừ tôi.

Khiết Tường vốn cứng rắn. Cô không thích nghe những lời hoa mỹ. Cô xua tay bảo Bill, trước khi bỏ vào trong nhà:

- Anh chờ tôi ở đây.

Trở ra với mấy quyển sách trên tay, Khiết Tường nói:

- Tôi thừa biết anh không có chuyên môn về cây cảnh. Đây là những quyển sách rất hay. Nó sẽ giúp anh trong công việc mới của anh.

Bill đưa tay đón nhận toàn là sách về hoa kiểng.

Anh ngạc nhiên:

- Của cô à?

- Hỏi lảng! Chẳng lẽ của anh?

Bill ngượng nghịu:

- Không. Tôi cứ nghĩ... là của ba cô.

Khiết Tường mỉm cười lắc đầu:

- Ba tôi thì chẳng bao giờ quan tâm đến chúng đâu.

- Khiết Tường quả là người có cá tính.

- Cảm ơn anh đã khen.

- Ba cô cũng ở đây à?

Khiết Tường nhìn Bill khó chịu:

- Anh này, hỏi những câu thật ngớ ngẩn.

Bill gãi đầu cười mơn:

- Xin lỗi, có lẽ tôi diễn đạt ý mình chưa rõ. Ý của tôi là dạo này tôi ít gặp ông ấy. Ba cô có khỏe không?

- Cảm ơn anh. Ba tôi khỏe. Gần đây ông ấy đang nghiên cứu việc làm ăn mới.

- Sao phải làm việc khác, tôi thấy thị trường bánh ở đây rất nhạy. Mọi người rất chuộng bánh Khiết Thanh đấy thôi.

Khiết Tường thở dài:

- Đó là sở thích của ba tôi. Dù sao ba tôi cũng khá mệt mỏi với công việc này. Cứ để ông ấy làm theo sở thích của mình.

- Ba cô định làm gì?

- Đầu tư cổ phiếu.

Bill im lặng ái ngại. Khiết Tường hỏi luôn:

- Anh thấy sao?

Bill nói chậm chạp:

- Đó là một thách thức.

- Tại sao?

- Chơi cổ phiếu là chuyện bình thường ở nhiều nước. Thế nhưng nó quá liều lĩnh. Hơn nữa, thị trường cổ phiếu ở Việt Nam còn quá mới mẻ chẳng?

- Anh cũng nghiên cứu về Việt Nam nhiều đấy chứ.

- Ồ, không!

Cả hai cười xòa. Khiết Tường chợt nhận ra bỗng dưng cô trở nên quá thân mật với Bill, cô khựng lại rồi im lặng không nói gì. Một lúc sau, cô quyết định:

- Hôm nay anh có thể ra về để đọc sách. Ngày mai anh đến đây làm.

- Vậy là hôm nay tôi được rảnh.

- Không! Anh phải đọc hết mấy quyển sách đó.

- Cũng được. Nhưng... tôi có một đề nghị.

- Anh nói xem.

- Chút nữa ra về, cô nhớ trả tôi về chỗ cũ là được rồi.

Khiết Tường nguýt dài rồi háy mắt ra cửa:

- Vậy thì đi. Mà nhớ là xem kỹ rồi đến làm. Bắt đầu ngày mai, tôi có việc phải đi đến một tuần. Khi về, tôi muốn phải đầu ra đầy nghen.

- Vâng, thưa cô.

Hai người rời khỏi ngôi biệt thự trở về với công việc của mình. Anh hỏi khế Khiết Tường:

- Khiết Tường! Có phải giờ đây công việc của tôi chỉ là vườn kiểng.

Cô mỉm cười:

- Anh đừng đặt mình ở vị trí người làm vườn mà hãy tự xem mình là... tạp vụ của tôi.

- Trời!

Bill cứng miệng không nói nên lời. Bỗng dưng anh lại trở thành một người đẽ người khác sai vặt. Nhiều lần Bill tự hỏi, cứ sao anh lại nhẫn nhục như thế, trong khi tiền bạc đối với anh là thứ yếu. Và anh chỉ có thể lý giải một cách mơ hồ theo linh cảm rằng anh đã bắt gặp một tình yêu nơi đây và cũng chính vì Khiết Tường mà anh nhún nhường tất cả...